

F. STUCK

Ἀθηνᾶ

ΤΙ ΜΟΥ ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Στὴ Ραουτεντσελάιν

ΒΕΛΑ στὰ δλόχρυσά στά-
χυσά όταν πηγαίνω κά-
ποτε τὸ μεσημέρι καὶ
εἶμαι μόνος καὶ εἶνε
ἡ ψυχὴ μου θαμπω-
μένη ἀπὸ τον ἥλιον
τὸν πολὺ, νοιώθω—οἱ
παπαροῦνες ἔχουν
μαγνήτη στὴ καρδιά
των καὶ μὲ σέρνουν.

Ἰδέες τρελλές καὶ
κόκκινες ἀναδίδονται

ἀπὸ τὰ φύλλα των καὶ σέρνονται στὴ ψυχὴ μου.
Καὶ ξαπλώνομαι χάμαι κοντὰ των καὶ τίς κυτ-
τάζω—μοῦ φαίνεται κυττάζω τὰ χεῖλν τῆς Ἀ-
γαπνημένης μου όταν κινούνται ἀνάλαφρα ἀ-
νάλαφρα, ἀπὸ τὸ διάδα τῆς ἀνάμνησης τῶν ὤ-
μορφων φιλιῶν.

Ἐσκεψθῆκετε ἄρᾳ γε ποτὲ πόσα μυστήρια
θὰ τελοῦνται στὶς μεγάλες ἐρωτικὲς παστάδες
τῶν ἀγρῶν τῇ νύχτᾳ όταν τὰ σπάρτᾳ κοιμούν-
ται κουρασμένα τὸν ἥδουχο ὕπνο τῶν ἐργατι-
κῶν καὶ τιμίων καὶ οἱ παπαροῦνες ἀγρυ-
πνοῦν ; Ἀκούσετε ποτὲ τὰ μεσάνυχτα τὸ

βουντὸ τῆς ἀγάπης ἀπάνω στὰ χωράφια κι'
εἶδετε ποτὲ σας τὰ ξημερώματα τὰ θύματα
τῆς ἡδονῆς ἀπάνω στὴ γῆ καὶ τὴ κομάρᾳ τῆς
ἀγάπης ἀπάνω στὰ φύλλα καὶ τὴ χαρὰ τῆς
δημιουργίας μέσα στὰ μπουμπούκια ; Ξεφυλ-
λισμένες κοιτῶνται χάμαι ἀπὸ τὴ πολλὴν ἀ-
πόλαυσή οἱ παπαροῦνες ποῦσαν ἀνοιχτὲς τὸ
δειλινὸ καὶ ὅσες ἦσαν μισάνοιχτες εἶνε ἀνοιγ-
μένες τώρα κι' ἔχουν ἀπάνω στὰ φύλλα τὸν
ἵδρο τῆς ἡδονῆς—ὥσαν δροσοῦλα, κι' ὅλες οἱ
κλειστὲς καὶ παρθένες τὸ βράδυ εἶνε τὰ ξημε-
ρώματα ἀνοιγμένες λίγο καὶ κυττάζουν τὸ φῶς
καὶ κοκκινίζουν...

Ξαπλώθηκα προχθὲς χάμαι κοντὰ των κι'
ἐπροσπαθοῦσα ν' ἀκούσω τί μοῦ λένε.

Μοῦ φαίνεται αἷμα τρέχει μέσα στὰ φύλλα
των. Μοῦ φαίνεται εἶνε κόκκινα στόματα ποῦ
ἀνθίσανε ξάφνου κάτω ἀπὸ τὴ πυρὰ τοῦ ἡλίου
κι' ἀργοκινοῦν τὰ χεῖλν των καὶ μοῦ μίλουνε.
Τί ἄρᾳ γε μοῦ λένε ; Σκύβω κι' ἀκούω. Τὰ μά-
γουλά μου δέρνει τὸ αἷμα τῆς νεροπῆς. Ἀ-
πάνω μου περνοῦν ὅλες οἱ ἀναπνοὲς τῶν γυ-
ναικῶν ποῦ ἀγάπησα κι' ὅλες οἱ ἀγαμνήσεις
τῶν ἀμαρτωλῶν νυχτῶν. Κόκκινη ἀνθήσῃ ἐ-